

Hoe kijkt een artiest terug op zijn eigen optreden?
Chris Nietvelt 20 maart jl,
Parktheater Eindhoven

Pendelen tussen Johan en Ivo

Tientallen jaren na de film blijkt de toneeluitvoering van 'La Grande Bouffe' nog altijd spraakmakend en extreem. Vier mannen die zich letterlijk dood vreten, in gezelschap van een hoer en een geile schooljuf. In 'La Grande Bouffe' wordt de mens teruggebracht tot zijn oerdriften: vreten en seks. Na afloop staat een groepje Amerikaanse studenten bedremmeld te kijken. Zij snapten er niks van. Zij mogen vragen stellen aan de schooljuf, wij wenden ons tot de prostituee: actrice Chris Nietvelt.

La Grande Bouffe roept meer vragen op dan het antwoorden geeft...
„Net als in de film krijg je geen antwoord op de vraag waarom deze mannen dit doen. Waarom besluit je om jezelf dood te eten, als je een succesvol leven leidt? Maar ook zonder die antwoorden biedt La Grande Bouffe genoeg stof tot nadenken. De vrijwillige, zelfgekozen dood is nog altijd een actueel thema. Net als de decaden-tie van jezelf dood eten, die natuurlijk een beeld geeft van de overvloed waarin wij hier leven en sterven. 'Beeld je in dat je een hongerig jongetje in India bent', zegt een acteur dan. Eigenlijk te gek voor woorden, maar het geeft aan hoe wij ons dood eten terwijl anderen van honger sterven.”

Het blijft een heftig stuk, maar is toch ook een prima avond theater.
„Het biedt natuurlijk een boel humor. En onze aanpak is heel theatraal, waardoor het allemaal minder zwaar lijkt dan het is. Als de ene man scheten laat, doet de ander het geluid met zijn mond na. Pies- en poepgrappen doen het altijd goed! Het is dus hilarisch als Wim Opbrouck zo'n trompetsolo geeft. Dat daarbij dus iemand doodgaat, wordt zo veel minder aangrijpend.”

Hoe was het vanavond voor je?
„Het ging lekker, geloof ik. Voor mij blijft spelen in Eindhoven altijd een beetje als thuiskomen. Ik heb hier zoveel jaren met veel plezier gewerkt, bij Globe, het Zuidelijk Toneel en ZT Hollandia, onder Johan Simons. Dit theater ken ik als mijn broekzak, ik heb hier talloze keren gespeeld en gerepeteerd. En ik weet dat er altijd bekenden in de zaal zitten. Het voelt dus echt wel speciaal om weer hier te zijn.”

Je werkt bijna altijd onder Johan Simons van NT Gent of Ivo van Hove van Toneelgroep Amsterdam?
„Ik heb écht geluk gehad. Toen ik van de academie kwam, geraakte ik hier terecht. Ik pendel nu inderdaad tussen Johan en Ivo en speel altijd in hun producties. Voor mij is dat een meerwaarde, het is als een soort familieband. Omdat je mekaar zo goed kent, ben je in staat goede kritiek te geven en te verdragen, de communicatie verloopt zo soepel.”

Maar inspireert zo'n samenwerking na al die jaren nog steeds?
„Persoonlijk voel ik me juist meer gemotiveerd om het beste uit mezelf te halen. Ik denk dat ik bij een ander gezelschap eerder terug zou vallen op routine, op waar ik me het sterkst in voel. Of dat ik gevraagd zou worden om te doen waar ik sterk in ben. Plus dat ik me zo thuis voel dat ik fouten durf te maken. Ik geef ook acteerles en zeg altijd tegen leerlingen dat repeteren voor negentig procent bestaat uit fouten maken. Fouten die je moet dúrven maken, om te ontdekken wat het beste werkt. En dat kan alleen binnen zo'n vertrouwensband.”